

διδάσκονται οἶα καὶ ἐν τοῖς πανεπιστημίοις μαθήματα, καὶ ἤστινος ἡ προίσις ἀνέρχεται εἰς 20,000 λίρας στερλίνας.

Ἐν τῷ 1832 ἑπτὰ πλοῦσοι κάτοικοι τῆς πόλεως Κιγκιννάτης ἔτραγον ὄμοϋ ἐπῆλθε δ' αὐτοῖς κατὰ τὸ γεῦμα ἡ σκέψις νὰ ἐορτάζωσιν ἐτησίως τὴν ἡμέραν τοῦ γεύματός των ἐκείνου διὰ γεύματος ὁμοίου διακοῦντος τοῦ βίου αὐτῶν.

Μετὰ τὸν θάνατον ἐνός τῶν μελῶν τῆς παραδόξου ταύτης Ἐταιρίας, ἀπερσίσθη τὸ καθίσμα αὐτοῦ νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του καθῶς καὶ τὸ πινάκιον καὶ ἡ μερίς, οἱ ἐπιζῶντες δὲ παρήγγειλον πάντοτε τροφὴν δι' ἑπτὰ πρόσωπα. Ἀλλὰ πλὴν τούτου ἔβητο φιάλην οἴνου ἐν κιβωτίῳ, ὃν ἐξελεγε νὰ πῆρῃ ὁ τελευταῖος ἐπιζῶν. Ὁ διδάκτωρ Ἰωάννης Βαττιερ ἐξέπληρωσε τὸ ὑστατον αὐτῷ ἔργον ἐνώπιον τῶν καθισμάτων τῶν ἀποθανόντων αὐτοῦ φίλων. Μόνος ἐν τῇ προσδιωρισμένῃ ὥρᾳ παρεβύθη εἰς τὴν συνέντευξιν, ἔχων περὶ αὐτὸν 6 καθίσματα κενά τὸ περιώνυμον κιβωτίον ἀνεῴχθη, ἐπλήρωσε τὸ ποτήριόν του καὶ ἀπήγγειλε πρόπον εἰς τὸν θάνατον, συγκρούσας πρὸς ποτήρι ἀκίνητα τὸ ἰδικόν του.

Ὁ διδάκτωρ οὗτος Βαττιερ πρὸ μηνὸς ἀπῆλθε ν' ἀνεύρῃ τοὺς φίλους του εἰς τοὺς τόπους τῆς ἀνακύσεως, καὶ οὕτω τὸ «γεῦμα τῶν ἑπτὰ» ἔσχε τέλος.

Πόσον εἶνε μέγα τὸ κράτος τῆς φιλαργυρίας ἐπὶ τοῦ κατεχομένου ὑπ' αὐτῆς, καὶ εἰς τί δύναται νὰ τὸν ὠθήσῃ, μαρτυρεῖ τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον ὑπερ ἀναφέρει γαλλικὴ τις ἐφημερίς.

Ὁ φιλάργυρος Ν... καίτοι ἔχων ὑπὲρ τὰς διακοσίας χιλιάδας φράγκων εἰσοδήμα, ἦτο τύπος τέλειος ἐξηταβελώνου. Ἔῃε τσοῦμικς προσκληθῆ εἰς γεῦμα ὑπὸ τῶν γνωρίμων του χωρὶς νὰ τοῖς ἀνταποδώσῃ οὔτε ἓνα ποτήρι νερό, ὥστε τελευταῖον οὐδεὶς προσεκάλει αὐτόν.

Τοῦτο ἐλύπησε σφόδρα τὸν καλὸν μας φιλάργυρον, ὁ ὁποῖος ἐν τέλει ἔλαθε τὴν ἡρωϊκὴν ἀπόφασιν νὰ ἀλλάξῃ ἔξιν καὶ νὰ καλῶσῃ ἀπαξ τοὺς φίλους του.

Ἀπαξ ἀποφασίσας τὸ πρῶγμα ὁ Ν... ἔλαμψε σημαντικὰς ἐτοιμασίας, καὶ τίνα ἐσπέραν ὑπὲρ τοὺς εἰκοσι προσκεκλημένους παρεκάθηντο εἰς τὴν τράπεζάν του, ἐφ' ἧς παρετίθεντο τὰ ἐκλεκτότερα ἐδέσματα καὶ οἱ σπανιώτεροι οἶνοι.

Ἀλλὰ δὲν εἶχον τελειώσει τὸ γεῦμα, ὅτε κραυγαὶ ὀδυνηραὶ ἀκούονται εἰς τὴν αὐλήν ὑπηρέτης τις εἰσελθὼν ὠχρὸς, ὀμιλεῖ χαμηλοφώνως εἰς τὸν ἀμφιτρώνα, ὅστις αἰτήσας συγγνώμην ἐξέρχεται. Μετὰ πέντε δὲ λεπτά ἐπανερχεται σχεδὸν ἑνδακρως καὶ εἰς τὴν χεῖρα ἔχων κηλίδας αἵματος.

Ὅλοι συνωστίζονται περὶ αὐτόν, αἱ κυρίαὶ λιποθυμοῦσι.

— Τί εἶνε; . . . Τί εἶνε;

— Ὡ! λέγει ὁ Ν... Τί φοβερὸν δυστύχημα! Ἀκριβῶς ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν μου ἓνας δυστυ-

χῆς ἐργάτης, πατὴρ οἰκογενείας, κατεπλακώθη ἀπὸ ἐν ἀράξει! . . . Ὁ ταλαίπωρος! . . . Τὰ καυμένα τὰ παιδιὰ του!

Καὶ δάκρυα ἐξέφευγον τῶν ὀφθαλμῶν του. . . Ἡ συγκίνησις ἦτο γενικὴ.

— Ὅχι, λέγει αἴφνης ὁ φιλάργυρος, δὲν θέλω νὰ λεχθῆ ἀπὸ κανένα ὅτι ἡ μικρὰ αὐτὴ ἐορτὴ ἐτελειώσε θλιβερῶς. . . Ἐλάτε, κύριοι . . . ὀλίγην γενναϊότητα ἔλαστος!

Καὶ λαμβάνων πινάκιον ἐκ τῆς τραπέζης, κενώνει ἐντὸς αὐτοῦ τὸ θυλάκιόν του. Ἐπειτα παρυσιάζει αὐτὸ κατὰ σειρὰν εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας του, οἵτινες φιλοτιμοῦνται τίς νὰ δώσῃ περισσότερα. Καὶ συνήχθησαν οὕτω ὑπὲρ τὰ 1500 φράγκα ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς ἐργάτου.

Τοῦτο διεστράσαε τὴν θλίψιν καὶ ἡ ἐσπερὶς ἐξηκολούθησεν ἐν μεγάλῃ εὐθυμίᾳ.

Τί δὲ ἔμαθον τὴν ἐπιούσαν οἱ τόσον γενναϊοφρόνως δώσαντες τὴν συνδρομὴν των ὑπὲρ τοῦ παθόντος ἐργάτου; Ὅτι ὅλον ἐκείνο τὸ θλιβερὸν γεγονός δὲν ἦτο ἡ βδελυρὰ κωμωδία, τὴν ὁποίαν τοῖς εἶχε προσχεδιάσει ὁ ξενίσας αὐτούς. Ὁ δὲ κ. Ν... ἀφοῦ οὕτως ἔλαμψε τὸ χρέος του πρὸς τοὺς φίλους του, ἐπανέλαθε τὰς προτέρας ἔξεις του.

Ὁ Bautru εἶχεν ἐπιτεκμηθῆ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Escorial, μίαν τῶν πλουσιωτάτων τῆς Ἰσπανίας. Διευθίνοτο δὲ ἡ βιβλιοθήκη αὐτὴ ὑπὸ μοναχῶν εἰς ἄκρον ἀμαθῶν, ὅπερ καὶ παρετήρησεν ὁ Bautru. Αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ὁ Bautru ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν βασιλέα Φίλιππον Δ'.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Bautru πρὸς τὸν βασιλέα, ἐὰν ἤμην βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, ἤθελα ἀναθέσει τὴν διεύθυνσιν τῶν οἰκονομικῶν μου εἰς ἓνα τῶν μοναχῶν τοῦ Escorial.

— Καὶ διατί θὰ ἐκάμινετε τοῦτο;

— Διότι, μεγαλειότατε, οἱ μοναχοὶ οὗτοι εἶνε οἱ τιμιώτατοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου: δὲν ἐγγίζουσι ποσῶς τὴν παρακαταθήκην, ἧτις ἐνεπιστέθη εἰς αὐτούς.

ΕἰΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Συνήθως ἡ ἀτμοσφαῖρα τῶν δωματίων, ἐν οἷς κεῖται ἀσθενής, ἕνεκα τῆς μὴ ἀνανεώσεως τοῦ ἀέρος εἶνε βαρεῖα καὶ μεμολυσμένη, δυσάρεστος εἰς τε τὸν ἀσθενῆ καὶ τοὺς περιέποντας αὐτόν. Εἰς καθαρισμόν τῆς ἀτμοσφαίρας τοιούτων δωματίων, μέσον ἀπλοῦστατον ἄμα καὶ δραστικὸν εἶνε ἡ ὑγρὰ πίσσα. Διὰ ταύτης ἀλείφουμεν τοὺς ἐσωτερικοὺς τοίχους πηλίνης στάμνου, ἣν ἐπὶ ὑποστάτου τοποθετοῦμεν εἰς ἰκανὸν ὕψος ἐντὸς τοῦ δωματίου. Ἡ ἐκ τῆς πίσσης ἐκπεμπομένη ὀσμὴ, καίτοι οὐχὶ εὐάρεστος, δὲν ἐνοχλεῖ τοὺς ἀσθενεῖς, οἵτινες εὐκολώτατα ἀνέχονται αὐτήν. Οἱ πάσχοντες μάλιστα ἐκ νοσήματος τοῦ στήθους θὰ αἰσθανθῶσιν οὐ μικρὰν ἀνακούφισιν ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ μέσου τούτου.